

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2029/2024
18.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Субић Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић адвокат из ..., против тужене Опште болнице Вршац са седиштем у Вршцу, коју заступа Радивоје Зекић адвокат из ..., ради исплате путних трошкова, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 909/24 од 21.03.2024. године, у седници одржаној дана 18.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 909/24 од 21.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 909/24 од 21.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 138/22 од 13.12.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужили на име накнаде путних трошкова због обављања лекарске специјализације на релацији Вршац – Београд - Вршац, за период од 30.05.2019. године до 10.11.2022. године, исплати укупно 637.528,87 динара у појединачно наведеним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев за исплату путних трошкова на релацији Вршац – Београд - Вршац преко досуђених износа до тражених за поједине месеце у износима и са законском затезном каматом како је наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 207.759,18 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 909/24 од 21.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужене изјављена против става другог изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију из чије садржине произлази да одлуку побија у усвајајућем делу због погрешне примене материјалног права и предлаже да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о праву тужиле на накнаду путних трошкова за време трајања лекарске специјализације, одобрене решењем тужене Опште болнице у Вршцу, уз закључени Уговор о специјализацији и дате чињеничне и правне разлоге који опредељују такву одлуку. Ревизијом је формулисано спорно правно питање на начин: да ли лекари за време трајања специјализације, уже специјализације, имају право на накнаду трошкова превоза од места пребивалишта до места где обављају специјализацију, ужу специјализацију и обратно, односно да ли је здравствена установа чији је оснивач Република Србија, Аутономна покрајина и једница локалне самоуправе у обавези да им накнади наведене трошкове, имајући при томе у виду материјално право које регулише спорно правно питање, а посебно да тужена није Уговором о специјализацији преузела обавезу плаћања спорних путних трошкова. Побижана пресуда не одступа од одлука донетих у битно истој чињеничноправној ситуацији у којима је изражен став да за време трајања специјализације, као посебног вида стручног усавршавања који подразумева и рад са пацијентима на пружању здравствене заштите, специјализант има право право и на накнаду трошкова превоза, као акцесорног потраживања које је везано за зараду и обављање послова и радних задатака на радном месту.

Имајући у виду садржину правноснажне пресуде засноване на одговарајућој примени материјалног права, као и да ревизија не садржи конкретизоване наводе о испуњености услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, нити су приложене правноснажне пресуде из којих би произилазила таква потреба, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе, нити новог тумачења права.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате путних трошкова поднета је 14.11.2022. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 637.526,87 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**